

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci žalobce **M. V.**, bytem K. 18, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2016, č. j. KUZL-3138/2016, ve věci přestupku,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se domáhal přezkoumání rozhodnutí, citovaného v záhlaví, a postupu jeho vydání předcházejícího. Tímto rozhodnutím byl změněn výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně (Městského úřadu ve Valašském Meziříčí) ze dne 17. 6. 2015 tak, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, spočívajících v tom, že dne 10. 2. 2015 kolem 12. hodiny v obci Valašské Meziříčí na ulici Vsetínská řídil motorové vozidlo tov. zn. Seat, RZ X, přičemž nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, a dále tím, že vozidlo

nesplňovalo podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (v halogenových světlech byly užity xenonové výbojky).

[2] Ohledně úpravy čelního a bočního stínění zasklení a dále ohledně hloubky dezénu drážek pneumatik výrok o vině žalovaný zrušil a řízení zastavil. Za přestupky byly žalobci uloženy pokuta ve výši 2.000 Kč a náhrada nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

I. Žaloba

[3] V žalobě žalobce namítal

1. Nezákonnost změny výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tím, že žalovaný změnil v rozhodnutí o odvolání místo spáchání přestupku z ulice Sokolská na ulici Vsetínská upřel žalobci právo účinně se bránit. Nelze seznat, jestli byl žalobce nepřipoután po celou dobu jízdy po ulici Vsetínská nebo jen v úseku, kde ho viděli policisté. Žalovaný žalobce nevyrozuměl podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, k seznámení se s podklady rozhodnutí a proto bylo rozhodnutí o odvolání pro žalobce překvapivé.
2. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro absenci úvah o zavinění žalobce. Správní orgán I. stupně neučinil a nepopsal žádnou úvahu o zavinění žalobce. Ty přitom měly být provedeny ke každému přestupku, včetně každého jednotlivého porušení zákona a každé vadě technického stavu zvlášť. Správní orgán I. stupně pouze citoval § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Pro osobu neznalou práva, jako je žalobce, je taková úvaha nevypovídající. Samotná úvaha k oběma znakům zavinění zcela chybí. Např. ohledně hloubky dezénu drážek pneumatik u žalobce lze reálně prokázat pouze nevědomost nedbalou.
3. Nepřezkoumatelnost pro uvedení souhrnných skutkových zjištění. Je nepřipustné, aby správní orgány pouze učinily souhrnné skutkové zjištění, aniž by uvedly, která skutečnost byla prokázána kterým konkrétním důkazem. Není například zřejmé, z jakých podkladů zjistily správní orgán I. stupně místo a čas spáchání přestupku, technické závady a nepřipoutání žalobce bezpečnostním pásem. To nenapravil v rozhodnutí o odvolání ani žalovaný.
4. Absenci právně kvalifikačních úvah u přestupku spočívajícího v užití xenonových výbojek. Správní orgán I. stupně vůbec neodůvodnil svůj závěr, že xenonové výbojky v halogenových světlech způsobují oslnění. Navíc měl posoudit přestupek podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 namísto odkazu na § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, jelikož údajně mělo jít o technickou závadu, která ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu a která je stanovena v § 40 odst. 1 vyhlášky č. 341/2014 Sb. V návaznosti na to měl správní orgán zkoumat, zda vozidlo kvůli této závadě ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bezprostředně.

Tím se však správní orgán I. stupně nezabýval. Žalovaný pak prvostupňové rozhodnutí aproboval nesprávně.

5. Neuvedení bodového postihu ve výroku. Protože bodový postih je podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55, „trestem“, musí výrok o sankci obsahovat též údaj o bodovém postižení. Podle § 77 zákona o přestupcích musí výrok obsahovat druh a výměru sankce.
6. Nesrozumitelnost výroku. Není jasné, které jednání je porušením kterého ustanovení, přitom na výrok je třeba klást zvýšené požadavky, protože jde o část rozhodnutí, která je závazná a vykonatelná.
7. Následek ve formě porušení nebo ohrožení zájmu společnosti byl správním orgánem I. stupně popřen. Přitom bez následku není žalobce za přestupek odpovědný, nejde vůbec o přestupek (§ 2 odst. 1 zákona o přestupcích). Žalovaný aproboval nepřezkoumatelné rozhodnutí.
8. Správní orgán I. stupně porušil zásadu dvojího přičítání; v rámci výměry sankce hodnotil formální znaky přestupku. Nelze zjistit, jaké úvahy vedly správní orgán I. stupně k závěru, že právě sankce ve střední hranici sazby je úměrná a splňuje výchovný účel.
9. Žalovaný pochybil, neboť nepromítl do výše sankce méně deliktních jednání (po zastavení řízení o třech). Pokud pokuta činila původně za pět přestupků 2.000 Kč, tj. 400 Kč za jeden, měla být adekvátně snížena.
10. Absence posouzení materiální stránky přestupků. Ačkoli správní orgán byl povinen v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu se materiální stránkou zabývat, vůbec tak neučinil. Žalovaný nezákonně takový postup aproboval.

II. Vyjádření žalovaného

[4] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že

1. změna ve výroku (změnou označení ulice) byla pouze formální. Neměla žádný vliv na obranu žalobce, která byla aktivní. Totožnost skutku byla zachována, a to jak jednání (nepřipoutání bezpečnostními pásy), tak následek (ohrožení zájmu společnosti na ochraně plynulosti a bezpečnosti silničního provozu). Totožností skutku se nerozumí absolutní shoda oznámení s rozhodnutím. Správní orgán I. stupně postupoval chybně, protože opisoval mechanicky z oznámení přestupku ulici Sokolskou, ačkoliv jednání proběhlo na ulici Vsetínské. Chyba vyšla najevo při ústním jednání, kdy zmocněnec žalobce upozornil, že na ulici Sokolské byl žalobce pouze stavěn hlídkou Policie ČR. Z výpovědi policistů jednoznačně vyplývá, že k přestupku došlo na ulici Vsetínské. Protože správní orgán I. stupně ani po tomto upozornění nezměnil

místo spáchání přestupku v rozhodnutí, napravil tuto vadu žalovaný. Z obrany žalobce se podává, že dobře věděl, o jakém skutku se řízení vede; po pasivním vyčkávání po ústním jednání písemně namítal, že do auta nemohli policisté (na ulici Vsetínské) vidět, dále tvrdil, že vozidlo neřídil, pak zpochybňoval svědecké výpovědi a místo, ze kterého ho policisté viděli. Nešlo ani o omezení obhajoby žalobce ani o porušení zásady dvojinstančnosti – na tu nárok není, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 23. 1. 2014, č. j. 9 As 128/2013 - 45. Žalovaný neměnil kvalifikaci jednání, ani následek, celou dobu bylo zjevné, o jaké jednání žalobce jde, změna nastala jen při individualizaci okolností. Určení místa spáchání přestupku ulicí je postačující, nedošlo a nemohlo dojít k záměně s jiným skutkem.

2. Žalovaný shledal jako dostačující, když správní orgán I. stupně stručně vypořádal zavinění žalobce v části odůvodnění o sankci. Podle žalovaného mohlo jít v daném případě až o nepřímý úmysl. Správní orgán I. stupně benevolentně shledal vědomou nedbalost. Ta byla prokázána tím, že žalobce souhlasil s přestupky, svůj názor změnil až při sdělení výše blokové pokuty policisty. Žalobce nemohl nerozumět rozhodnutí správního orgánu I. stupně, protože byl zastoupen T. T. a O. K., tj. „pokoutnými zmocněnci“ spolupracujícími s FLEET Control s. r. o., která nabízí „pojištění proti pokutám“. Vzhledem k četnosti případů, ve kterých tito zmocněnci vystupují, nelze ani uvažovat o tom, že by žalobce nebyl schopen z rozhodnutí zjistit, o jakou míru jeho zavinění šlo. K namítané vadě, že výrok neobsahuje formu zavinění, žalovaný upozornil, že povinnost uvádět ji ve výroku platí až od 17. 6. 2015, kdy nabyla účinnosti novela, která toto ukládá.
3. K námitce souhrnného zjištění žalovaný poukázal na průměrně rozumného člověka podle občanského zákoníku a na to, že popis jednotlivých důkazů pro něj dostačuje. Vady rozhodnutí správního orgánu I. stupně napravil žalovaný v napadeném rozhodnutí. Zčásti řízení zastavil, ve zbylé části doplnil podrobnou argumentaci. O nepřezkoumatelnosti nemůže být dle žalovaného řeč.
4. K namítané absenci právně kvalifikačních úvah žalovaný vysvětlil, že na vozidlo patří homologované výrobky, aby nedocházelo k oslnění ostatních účastníků silničního provozu, aby docházelo k potřebnému čištění a regulaci sklonu. Žádné samovyvažovací zařízení ani ostřikovače žalobce na xenonových výbojkách neměl.
5. Žalovaný nesouhlasil, že by mělo jednání žalobce být podřazeno pod § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu. Správní orgány nikdy netvrdily, že by jednání žalobce dosáhlo takové intenzity, že by bezprostředně ohrožoval ostatní účastníky silničního provozu, resp. to nebylo v řízení prokázáno. Žalobce nezpůsobil škodlivý následek tím, že by oslnil ostatní účastníky silničního provozu, ale tím, že upravil vozidlu jeho vnější osvětlení montážmi neschválených xenonových výbojek. Možné oslnění ostatních

účastníků silničního provozu je pouze vedlejším efektem nedovolené úpravy, jehož intenzita nebyla kvalifikována.

6. Přidělení bodů není obligatorní součástí výroku rozhodnutí, neboť přestupkový zákon v § 11 odst. 1 taxativně stanoví sankce a body mezi nimi nejsou. Povinnost v rozhodnutí uvést i body není stanovena ani zákonem o silničním provozu. Usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 27. 4. 2016, č. j. 6 As 60/2016 – 23, podle kterého záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobody, nelze vytrhávat z kontextu a vykládat extenzivně. Navíc ani rozhodovací praxe NSS není jednotná. Žalovaný poukázal na odlišná stanoviska v citovaném usnesení.
7. Podle žalovaného námitka o vypsání jednotlivých technických vad a souhrnné porušení právních předpisů v rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nesmyslná a žalobce svou námitku popírá samotným obsahem žaloby. Navíc v citovaném rozhodnutí byly vady s návazností na jednotlivé právní předpisy vypsány v odůvodnění. Proto nemohlo dojít k mystifikaci žalobce. Jako průměrně rozumný člověk mohl věc dostatečně posoudit.
8. Žalovaný uznal, že správní orgán I. stupně nevhodně formuloval svůj názor, že nedošlo „*k žádným následkům, k poškození zdraví či hmotné škodě na majetku jiné osoby*“. Zjevně měl na mysli to, že nedošlo k dopravní nehodě. Žalovaný na druhé straně zdůraznil argumentaci správního orgánu I. stupně o tom, že nezákonně přestavěné světlomety vedou k oslňování ostatních účastníků silničního provozu. Ačkoliv vymezení následku u přestupku nepřipoutání se bezpečnostními pásy v rozhodnutí správního orgánu I. stupně chybí, nezpůsobuje nezákonnost či nepřezkoumatelnost. Navíc námitka žalobce je „holá“, bez konkrétních skutečností. U přestupku nepřipoutání se bezpečnostními pásy bude zvažování existence materiální stránky omezena „pouze“ na existenci výjimečných okolností, materiální a formální znak přestupku se překrývají. Žalovaný odkázal na myšlenku F. Schauera (in *Thinking like a lawyer: new introduction to legal reasoning, Harvard College, 2009*), že je třeba jednoznačných dopravních pravidel. To ilustroval na příkladu státu Montana, který přijal obecné pravidlo přiměřené a rozumně opatrné rychlosti. U řidičů, policistů i soudů toto pravidlo vedlo k totální nejistotě. Nejvyšší soud označil toto pravidlo za extrémně nejednoznačné, pozastavil jeho účinky a tak nepřímo donutil zákonodárce přijmout jasnou a konkrétní normu. Tato norma pak nese závaznost práva. Žalovaný dovodil, že shodně lze argumentovat i u nepřipoutání se bezpečnostním pásem. Pak se nemusí správní orgány zabývat následkem a materiální stránkou v každém rozhodnutí, stejně jako se nezabývají např. příčetností řidičů. V případě tohoto přestupku dojde vždy minimálně k ohrožení zájmu chráněného zákonem, tj. zájmu na zachování bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. V daném případě žádné mimořádné okolnosti nenastaly. Proto neměly správní orgány důvod se více materiální stránkou zabývat.

9. K výměře sankce žalovaný odmítl, že by byla porušena zásada dvojího přičítání. Shrnutím skutkových okolností nedošlo k jejich použití coby polehčujících či přitěžujících. Odůvodnění sankce provedl správní orgán I. stupně pouze stručně, to je však třeba posuzovat v kontextu celého odůvodnění. Žalovaný odmítl žalobcovu teorii o „ceně“ jednotlivých přestupků a upozornil, že žalobci byla uložena pokuta v dolní polovině zákonného rozpětí s ohledem na to, že mu byla ukládána za dva přestupky, žalobce jasně prokázaných přestupků nelitoval a snažil se zbavit odpovědnosti poukazem na výměnu se spolujezdcem, ať už šlo o skutečnou či fiktivní osobu.

III. Replika žalobce

[5] V replice žalobce doplnil

1. ke změně výroku rozhodnutí I. stupně: změna místa spáchání přestupku nebyla možná podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, protože žalobci hrozila újma z důvodu ztráty možnosti se odvolat. O změně předmětu řízení musí být účastník řízení vždy vyrozuměn, což se v daném případě nestalo (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Afs 58/2009 – 541 a nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 544/98 o překvapivých rozhodnutích).
2. Úvaha, že o nutnosti připoutat se bezpečnostními pásy ví i každé dítě školou povinné, tím spíše držitel řidičského oprávnění, nepatří do vyjádření k žalobě, ale do rozhodnutí. Jsou však situace, kdy ani držitel řidičského oprávnění si neuvedomí tuto povinnost. Zavinění má kryt všechny znaky zavinění. Nepřímý úmysl je třeba prokázat (zde nejspíše ohrožení vlastního zdraví). I úvaha o vědomosti žalobce, že má na vozidle xenony, měla být obsažena v rozhodnutí prvního stupně. Nelze vyloučit ani to, že si toho řidič vědom není. Podstatné je to, že žalobci bylo kladeno za vinu, že oslňoval jiné řidiče. Tímto směrem se však úvahy obou správních orgánů nevedou. Žalobce popřel, že by kdy souhlasil s uložením blokové pokuty. Takové zjištění neplyne z žádného důkazu. Při zavinění je třeba zkoumat zkušenosti pachatele a ostatní okolnosti případu.
3. K souhrnným zjištěním žalobce namítl, že žalovaný nezměnil *de iure* odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Měnil jen jeho výrok a to jen svým výrokem.
4. K absenci právně kvalifikačních úvah: není zřejmé, jak dospěl žalovaný k závěru, že pokud nemají přestavěné světlomety zajištěno čištění a automatickou regulaci sklonu, vždy dojde k oslnění protijedoucích řidičů. Není jasné, jak dospěl žalovaný k závěru, že ve vozidle není automatická regulace sklonu světlometů, když z fotografií to nevyplývá. Úvahy žalovaného o oslňování jsou natolik obecné, že nelze jednoznačně konstatovat, že k oslnění došlo nebo docházelo. Navíc tyto úvahy měly být uvedeny v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný se mýlí, pokud považuje

oslnění za vedlejší efekt daného přestupku. Přitom to klade za vinu žalobci jakožto skutkovou podstatu přestupku.

5. K neuvedení bodového postihu ve výroku: Závěr rozšířeného senátu NSS byl jednoznačný – záznam bodů je sankcí. Podle § 77 zákona o přestupcích měl být bodový postih součástí výroku. Je pravda, že ve výčtu sankcí v § 11 odst. 1 zákona o přestupcích tento trest chybí, nelze toto ustanovení vykládat izolovaně.
6. K nesrozumitelnosti výroku: to, že advokát žalobce je osoba znalá práva, neznamená, že jí je i žalobce. Nedostatečně vymezení skutkových okolností ve výroku nelze nahradit odůvodněním (rozsudek NSS č. j. 2 As 34/2006 – 73).
7. K následku a materiální stránce: příčetnost se presumuje, následek a materiální stránka nikoli. Podle judikatury teprve po zjištění, že byla naplněna materiální stránka lze dospět k závěru, že byl spáchán přestupek (rozsudek NSS č. j. 7 As 18/2004 – 48). Úvahy žalovaného ve vyjádření k žalobě, že žalobcův případ nebyl ničím zvláštní, měly být obsaženy v prvostupňovém rozhodnutí.

IV. Rozhodnutí soudu

[6] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 14. 1. 2016 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[7] Ze správního spisu soud zjistil ve vztahu k souzené věci, že žalobce se do ručně psaného oznámení přestupku odmítl podepsat a vyjádřit. Doklad o výsledku technické silniční kontroly podepsal a jeden výtisk dle úředního záznamu obdržel.

[8] Podle evidenční karty řidiče má žalobce řidičské oprávnění ode dne 19. 4. 2010.

[9] Příkaz ze dne 27. 3. 2015 byl žalobci doručen do vlastních rukou dne 1. 4. 2015.

[10] Podle svědecké výpovědi policisty A. K. žalobce zastavili na ulici Sokolská proti obchodu DARA. Žalobce souhlasil s tím, že nebyl připoután bezpečnostními pásy. Po sdělení dalších přestupů a výši pokuty 2.000 Kč žalobce s blokovým řízením nesouhlasil. Svědek viděl nepřipoutání se bezpečnostními pásy přes čelní i boční sklo, překážku ve výhledu neměl. Při zastavení vozidla byl již

žalobce připoután. K dotazu zástupce žalobce svědek opětovně uvedl, že žalobce s přestupky souhlasil do doby, než mu sdělil výši pokuty.

[11] Podle svědecké výpovědi J. M. jeli za žalobcem a zastavili ho na zastávce na ulici Sokolská. Protože žalobce byl ochoten věc řešit na místě, udělil mu kolega blokovou pokutu 2.000 Kč, poté žalobce s pokutou nesouhlasil. Hlídka žalobce spatřila, když vyjížděla od obvodního oddělení. Vozidlo žalobce přijíždělo z kruhového objezdu. Svědek si nevzpomněl, zda byl žalobce připoután při zastavení vozidla. K dotazu, jak zjistili nepřipoutání, svědek sdělil, že „očima“. Xenonové výbojky byly zjištěny kontrolou vozidla.

[12] V rozhodnutí ze dne 17. 6. 2015 správní orgán I. stupně shrnul do výroku v jednom odstavci všechna protiprávní jednání a ve druhém všechny porušení právních předpisů. Poté správní orgán I. stupně opsal výpovědi svědků, vyjádření žalobce a popsal průběh řízení. K přezkoumávaným přestupkům uvedl, ze kterých podkladů byly zjištěny, že policista je pro správní orgán osoba důvěryhodná a vyloučil záměnu řidičů. Dále správní orgán I. stupně citoval jednotlivé právní normy, které byly porušeny se slovním uvedením konkrétních porušení, a odůvodnil výměru sankce. Uvedl zejména, že přestupek spočívající v nepřipoutání se bezpečnostními pásy byl spáchán „*konáním žalobce, a to na místě veřejně přístupném*“, kdy žalobce mohl porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem a bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí.

[13] V odvolání žalobce zejména namítl, že úřední záznam nemůže sloužit k důkazu; přes boční sklo nemohlo být vidět připoutání řidiče – žalobce byl obviněn, že je má nezákonně zatměné; jeden svědek vypověděl, že neví, jestli byl žalobce při zastavení připoután. Pokud měli policisté žalobce po celou dobu na dohled, všimli by si poutání. Pás byl barevně shodný s oblečením.

[14] V rozhodnutí o odvolání žalovaný velmi podrobně odůvodnil všechny své výroky a soud se bude jednotlivými částmi tohoto odůvodnění zabývat dále v argumentační části rozsudku.

[15] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[16] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 10. 2. 2015 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 14. 1. 2016.

[17] Dále soud konstatuje, že skutkové podstaty přestupků podle účinné právní úpravy existují i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[18] Nedůvodná je námitka nezákonnosti **změny výroku** rozhodnutí správního orgánu I. stupně o místu spáchání přestupku z ulice Sokolská na ulici Vsetínská.

[19] Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu *jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti. Žalovaný žádné nové podklady rozhodnutí nepořídil, o tom není sporu. K porušení § 36 odst. 3 správního řádu proto dojít nemohlo.*

[20] Dílčí, nevýznamné korekce rozhodnutí je možno v odvolacím řízení provést. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, čj. 4 As 10/2012 – 48, www.nssoud.cz, *nejen za situace, kdy správní orgán druhého stupně změnit rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004, nýbrž i tehdy, pokud podle § 90 odst. 5 téhož zákona odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítne a toto rozhodnutí potvrdí, je oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné.*

[21] V souzené věci lze přirovnat situaci k věci podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2012, čj. 9 Ca 160/2009 - 44, podle něhož *postup odvolacího orgánu, který v rozhodnutí namísto neaktuální adresy žalobcova místa trvalého pobytu (uvedené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně) uvedl současnou adresu místa jeho trvalého pobytu, je zcela v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004, které odvolacímu orgánu umožňuje napravit nesprávnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tyto nesprávnosti mohl odvolací orgán napravit i bez výslovné odvolací námítky žalobce, neboť ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu z roku 2004 je ve veřejném zájmu, aby veškeré údaje identifikující účastníka řízení a jeho předmět, jež jsou obsaženy v rozhodnutí správního orgánu, odpovídaly skutečnosti.*

[22] Změna ulice, na které došlo ke spáchání a zjištění přestupku spočívajícího v nepřipoutání se bezpečnostními pásy je dle názoru soudu nevýznamnou změnou, které se v posuzovaném případě netýká zásada dvojinstančnosti. Nejde o změnu právního názoru, právní kvalifikace ani skutkového zjištění, že žalobce nebyl připoután. Došlo pouze k nápravě formální chyby v uvedení místa spáchání přestupku. Nešlo o zjištění přestupku kamerovým systémem, bez vědomí žalobce, ale o zjištění přestupku policisty na místě samém a o přestupek, který byl ihned poté řešen s žalobcem v další ulici poté, co ho policisté dojeli. Podle svědeckých výpovědí zasahujících policistů žalobce byl srozuměn se spáchanými přestupky, a to včetně místa spáchání, nic proti tomu nenamítal do doby sdělení výše pokuty. O překvapivost se dle soudu v daném případě nejedná. Nešlo o těžkou procesní vadu v absentujícím výroku či jeho podstatné části - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, čj. 2 As 20/2008 - 73,

podle kterého *absentuje-li v rozhodnutí I. stupně výrok, kterým by účastníku řízení měla být uložena povinnost, přiznáno právo či deklarováno, že zde určité právo je nebo není, nelze tento nedostatek odstranit doplněním odpovídajícího výroku v rozhodnutí odvolacím cestou změny dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004. Takový postup je těžkou procesní vadou, zakládající nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.*

[23] Není také významné, jestli byl žalobce nepřipoután po celou dobu jízdy po ulici Vsetínská nebo jen v úseku, kde ho viděli policisté. Skutkovou podstatu projednávaného přestupku naplní řidič vozidla, i když bude nepřipoután jen část jízdy.

[24] Neopodstatněná je námitka žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro absenci úvah o **zavinění** žalobce.

[25] Podle § 77 zákona o přestupcích, ve znění účinném ode dne 1. 10. 2015, *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*

[26] V dřívějším znění forma zavinění nebyla povinnou náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku.

[27] Soud souhlasí s žalobcem v tom, že správní orgán je povinen ve výroku uvést formu zavinění. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně tato náležitost obsažena není. Není obsažena ani ve změnovém výroku žalovaného. Soud dává zapravdu žalobci v tom, že jde o vadu napadeného rozhodnutí. Podle soudu však jde o vadu, která nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ať už správní orgány ve výroku uvedly formu zavinění či neuvedly, na zbylých částech výroku by to ničeho nezměnilo. Navíc otázkou zavinění se v odůvodnění správní orgány obou stupňů zabývaly. Žalobci je tak zcela seznatelné, jaké o jeho zavinění učinily úvahy a závěry.

[28] Správní orgán I. stupně uvedl, že přestupek spočívající v nepřipoutání bezpečnostními pásy a přestupek spočívající v užití vozidla nespĺňujícího technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem byly spáchány konáním žalobce, který věděl, že svým jednáním může ohrozit nebo porušit zákonem chráněný zájem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Žalovaný se k zavinění dále nevyjadřoval.

[29] Pro doplnění soud konstatuje, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění, má potřebnou odbornou způsobilost. Podle evidenční karty řidiče je žalobce držitelem řidičského oprávnění ode dne 19. 4. 2010, tj. v době spáchání přestupku byl držitelem řidičského oprávnění téměř pět let, čili nešlo o krátkou dobu. Spáchání předmětných přestupků naplnilo formální znaky a nejsou zde okolnosti

vyklučující protiprávnost. Podle § 4 odst. 1 zákona o přestupcích *přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl*. Oba znaky nedbalosti podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích žalobce naplnil. Nešlo o výjimečný příkaz (dopravní značku), který by mohl žalobce přehlédnout. Povinnost být za jízdy připoután bezpečnostními pásy je známá i laické veřejnosti, stejně jako povinnost, aby technický stav motorového vozidla odpovídal požadavkům stanoveným zvláštními právními předpisy. Nejde o samoučelná zákonná ustanovení, ale o ustanovení, mající za cíl ochranu účastníků silničního provozu, jejich životů, zdraví a rovněž ochranu majetku. Zaviněním žalobce byly pokryty celé skutkové podstaty projednávaných přestupků. Jakožto držitel řidičského oprávnění žalobce musel vědět o reálné možnosti porušení či ohrožení chráněných zájmů a přitom zde nebyly žádné důvody, pro které mohl spoléhat, že tyto zájmy neporuší. Ostatně, žalobce sám žádné takové důvody po celou dobu správního ani soudního řízení vůbec netvrdil.

[30] Není pravdou, jak tvrdí žalobce, že nebylo prokázáno, že s přestupky souhlasil. Oba policisté ve správním řízení vypověděli, že s přestupky souhlasil, ale pokutu v blokovém řízení odmítl až po sdělení její výše. Ostatně, žalobce podepsal protokol o výsledku technické kontroly, z čehož plyne, že odmítavý postoj k jakékoli součinnosti do určité fáze jednání s policisty neměl. Soud, stejně jako správní orgány, nemá důvod pochybovat o důvěryhodnosti policistů v dané věci. Žalobce ani nenamítá žádný důvod, proč by jejich svědecké výpovědi v posuzované věci nebyly věrohodné.

[31] Lichá je námitka nepřezkoumatelnosti pro uvedení souhrnných skutkových zjištění. Soud souhlasí s žalobcem v tom, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nejsou uvedena žádná jasná a jednoznačná skutková zjištění (včetně odkazu na jednotlivé důkazy či podklady rozhodnutí) a z nich plynoucí skutkové závěry. Na takové úvahy by teprve měly navazovat právní úvahy a závěry. Správní orgán I. stupně pouze citoval či opisoval výpovědi svědků a náhle učinil závěr, že bylo prokázáno, která zákonná ustanovení žalobce porušil. Nic víc ke skutkovému stavu neuvedl a rozhodovací činnost v tomto směru vykazuje zásadní nedostatky.

[32] Žalovaný pak v rozhodnutí o odvolání tyto nedostatky zcela napravil. Protože rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publikované pod č. 534/2005 Sb. NSS, či rozsudek NSS ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80), neměla vada rozhodnutí správního orgánu I. stupně vliv na zákonnost rozhodnutí jako celku.

[33] Žalovaný na straně 5 a násl. rozhodnutí o odvolání srozumitelně vysvětlil, které skutkové zjištění se podává ze kterého důkazu či podkladu rozhodnutí. Jmenovitě na straně 7 v odstavci začínajícím slovy „Jde-li o přestupky...” žalovaný uvedl, že přestupky týkající se technického stavu vozidla byly zjištěny ze svědeckých

výpovědí zasahujících policistů, ze spisového materiálu Policie ČR, zejména z pořízené fotodokumentace a oznámení přestupku. Žalovaný pak podrobně popisuje a hodnotí jednotlivá skutková zjištění. Tentýž postup žalovaný zvolil u přestupku spočívající v nepřipoutání žalobce bezpečnostními pásy a podrobně odůvodnil, jak vyšel ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů a že neuvěřil obhajobě žalobce, který vymyslel několik skutkových verzí (včetně výměny řidiče s kamarádem z Ukrajiny), až se sám žalobce v těchto verzích neorientoval. U svědectví zasahujících policistů neměl žalovaný důvod pochybovat o jejich důvěryhodnosti a popsal rovněž, že od projíždění žalobce kolem policejní hlídky do jeho zastavení uplynuly asi dvě minuty, takže je vyloučena záměna vozidla i řidiče.

[34] Soud neshledal jako důvodnou námitku absence právně kvalifikačních úvah v napadeném rozhodnutí a nesrozumitelnosti výroku. Žalobci lze dát jednoznačně zapravdu v tom, že výroky obou napadených rozhodnutí nejsou zcela jednoznačné a srozumitelné na první pohled a je třeba s právním informačním systémem (se zákony a vyhláškami v příslušném znění) vyhledávat, která část výroku se týká kterého porušení zákona. To rozhodně není výrazem dobré správy a srozumitelnosti rozhodnutí a jeho nejpodstatnější části - výroku – a tím spíše není takový výrok srozumitelný pro laika. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno porušení jednotlivých ustanovení v druhém odstavci hromadně. Stejně tak hromadně je vypsáno v prvním odstavci, čím vším je žalobce vinen. V rozhodnutí žalovaného jsou srozumitelné výroky II až V, avšak u výroku I není bez detailní znalosti dopravních právních předpisů jasné, kterého konkrétního protiprávního jednání žalobce se výrok týká. I přes tyto vady však napadené rozhodnutí a zejména část popisující jednotlivé skutky jako celek v testu zákonnosti, zejména v souhrnu s odůvodněním a skutečností, že žalobce je právně zastoupen odborníky, ob stojí. Skutky tak, jak byly celkově v obou rozhodnutích popsány, nejsou zaměnitelné s jinými a žalobce od počátku řízení (ba i před jeho zahájením) věděl, za co byl uznán vinným.

[35] V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, že „... *zavinění na projednávaném přestupku je zřejmé ze spisového materiálu Policie ČR...*“. Z takového vyjádření správního orgánu není zjevné, zda pojednává o zavinění *stricto sensu* anebo zda hovoří o tom, čím bylo přestupkové jednání prokázáno. Navíc se žalobce dopustil více přestupků, jde tedy o souběh, o kterém se správní orgán I. stupně vůbec nezmiňuje. Dále se nezmiňuje ani o výběru právní normy a nevyjadřuje se nijak k její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Lakonické uvedení právního závěru („*v průběhu řízení bylo prokázáno, že obviněný porušil ustanovení:...*“) tak nemá návaznost na skutková zjištění a skutkové závěry.

[36] Všechna tato pochybení napravoval žalovaný v rozhodnutí o odvolání a napravil. Žalovaný uvedl, že oba přestupky byly zjištěny policisty již při projetí žalobce kolem hlídky. Skutková zjištění učinil žalovaný z fotografií, oznámení přestupků, úředních záznamů a svědeckých výpovědí policistů. Na fotografiích je na světlometech čitelná značka HC (halogenový potkávací světlomet) a HR (halogenový dálkový světlomet) a z toho se podává, že došlo k nezákonné přestavbě světlometů, které již nemají zajištěno čištění a automatickou regulaci sklonu podle

předpisu EHK č. 48 a EHK č. 98. Navíc tyto světlomety nejsou homologovány. K prokázání jízdy bez připoutání se bezpečnostními pásy žalovaný vyzdvihl, že žalobce poskytl několik verzí děje, včetně té, že vozidlo neřídil, a již se v jednotlivých verzích a argumentech ztrácel. Žalovaný podrobně argumentoval s odkazy a citací na jednotlivé důkazy, proč těmto verzím neuvěřil (výslech policistů, písemné podklady, vzdálenost místa hlídky a dostižení řidiče, ve vozidle byla jen jedna osoba, pozdní námitky o jiném řidiči – dva měsíce od zahájení přestupkového řízení, tmavé oblečení, prvotní souhlas se spácháním přestupků, podpis žalobce na dokladu o výsledku technické silniční kontroly). Soud se s touto právní argumentací ztotožnil.

[37] Námitce žalobce, vznesené až v žalobě, že měl být postižen podle přísnějšího ustanovení, soud nepřisvědčil a aproboval výklad provedený žalovaným.

[38] Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*

[39] Podle § 5 odst. 1 písm. a) (hlava II) zákona o silničním provozu *řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.*

[40] Tímto předpisem je i vyhláška č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích.

[41] Podle § 40 odst. 1 vyhlášky č. 341/2014 Sb. *jsou-li na vozidle závady, které ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, nesmí být vozidlo užito v provozu na pozemních komunikacích, s výjimkou nouzového dojetí.* Nouzové dojetí nebylo v daném případě zjištěno, ani ho žalobce netvrdil.

[42] Podle § 40 odst. 2 písm. a) bod 3 vyhlášky č. 341/2014 Sb. *závadou podle odstavce 1 je vždy v osvětlení vozidla, způsobují-li světlomety oslnění.*

[43] Podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích.*

[44] Podle § 37 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí i ke dni spáchání přestupku, *silniční vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud*

- a) *pro závady v technickém stavu bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích,*
- b) *poškozuje životní prostředí nad míru stanovenou prováděcím právním předpisem,*
- c) *provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem,*
- d) *byly na vozidle provedeny neschválené změny anebo zásahy do identifikátorů vozidla, například VIN.*

[45] Technické podmínky světlometů stanoví předpis č. 48 Evropské hospodářské komise Spojených národů (EHK/OSN) — Jednotná ustanovení pro schvalování typu vozidel z hlediska montáže zařízení pro osvětlení a světelnou signalizaci, předpis Evropské hospodářské komise Organizace spojených národů (EHK/OSN) č. 98 — Jednotná ustanovení pro schvalování světlometů motorových vozidel vybavených výbojkovými zdroji světla a směrnice EP a Rady 2009/40/ES ze dne 6. května 2009 o technických prohlídkách motorových vozidel a jejich přípojných vozidel, implementovaná do zákona č. 56/2001 Sb.

[46] Podle § 16 odst. 9 zákona č. 56/2001 Sb. *prováděcí právní předpis stanoví silniční vozidla, jejich systémy, konstrukční části nebo samostatné technické celky, na které se nepoužijí příslušné předpisy Evropské unie, technické požadavky, harmonizované technické požadavky a mezinárodní technické požadavky, způsob zajištění shody výroby silničních vozidel, jejich systémů, konstrukčních částí nebo samostatných technických celků se schváleným typem, a nejvyšší počet silničních vozidel v malé sérii.*

[47] Podle § 8 odst. 2 vyhlášky č. 341/2014 Sb. *pro stanovení technických požadavků pro systémy, konstrukční části a samostatné technické celky určené pro silniční vozidla, podle § 7, se přiměřeně použije příloha č. 5 k této vyhlášce.*

[48] V příloze č. 5 jsou vyjmenována *Rozhodnutí přijatá na základě mezinárodní smlouvy, která tvoří přílohy Dohody o přijetí jednotných technických pravidel pro kolová vozidla, zařízení a části, které se mohou montovat a/nebo užívat na kolových vozidlech a o podmínkách pro vzájemné uznávání schválení udělených na základě těchto pravidel, uzavřené v Ženevě dne 20. března 1958 ve znění Dohody z 16. října 1995), týkající se světlometů atd.*

[49] Z porovnání citovaných ustanovení se podává, že správním orgánům nelze v podřazení zjištěného skutkového stavu ničeho vytknout. Závada spočívající v tom, že světlomety způsobovaly oslnění, je výslovně označena jako závada, která ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, ale nikoli bezprostředně, tj. ve smyslu § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu a specifikovaná dále v § 37 zákona č. 56/2001 Sb. citovaného výše. Oslnění bylo zjištěno policisty při zjištění nepřipoutání žalobce bezpečnostními pásy, neboť ho zaregistrovali při jízdě. Toto skutkové zjištění se podává ze svědeckých výpovědí policistů, jak na to poukázal již žalovaný (policista A. K. vypověděl, že „jako další

závada bylo zjištěno, že v halogenových světlometech byly umístěny xenonové výbojky“; policista J. M. vypověděl: „dále jsem viděl, že vozidlo má upravená potkávací světla“). Svědecká výpověď obou policistů je pro zjištění této závady dostačujícím důkazem.

[50] Podle § 40 odst. 3 vyhlášky č. 341/2014 Sb. jsou výslovně označeny jako závady bezprostředně ohrožující bezpečnost provozu na pozemních komunikacích pouze tam specifikované závady na brzdovém systému *(jsou-li na vozidle závady na brzdovém systému, které znemožňují nebo by mohly znemožnit účinně zastavit vozidlo, například prasklé brzdové hadice, nebo hrubé závady na řídicím ústrojí, například zjevné deformace a nadměrné vůle, jedná se vždy o závadu na vozidle, která bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích).*

[51] Za dané situace se žalobce mylí, pokud se domnívá, že správní orgán měl vyložit neurčité právní pojmy „závažnost technického stavu vozidla“ a „bezprostřední ohrožení“ ostatních účastníků silničního provozu. Správní orgány na skutkový stav aplikovaly správně mírnější ustanovení a dospěly k závěru, že nešlo o bezprostřední ohrožení.

[52] Ačkoliv se žalobce domáhá potrestání podle přísnějšího ustanovení, sám neuvádí, z jakého důvodu by tak měl správní orgán učinit, jinými slovy, v čem konkrétně byla závažnost technického stavu vozidla a jak by mělo bezprostředně ohrozit ostatní účastníky silničního provozu.

[53] Soud se neztotožnil s žalobní námitkou proti neuvedení bodového postihu ve výroku. V projednávaném případě bylo předmětem přezkumu rozhodnutí o přestupku, nikoli bodové hodnocení žalobce. Žádným právním předpisem není stanoveno, že by v rozhodnutí o přestupku měl být uveden údaj o bodovém hodnocení řidiče. Z tohoto hlediska napadené rozhodnutí v testu zákonnosti obstálo.

[54] Nad rámec rozhodnutí soud konstatuje, že by bylo výrazem dobré správy, kdyby řidiči byli informováni o bodovém postihu jakoukoli (přezkoumatelnou) formou, avšak zákonodárce takovou povinnost neuložil ani policistům při zjištění přestupku či projednání věci v blokovém řízení, ani tuto povinnost zákonodárce neuložil správním orgánům v řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí o přestupku. Neexistuje ani taková informační povinnost následující ukončené řízení o přestupku. Je tak možné, že se řidiči o dílčích odečtech bodů ve svém hodnocení do vyčerpání stanoveného počtu bodů prakticky vůbec nedozví. Ani z žalobcem citované judikatury nelze dovodit povinnost správních orgánů sdělit žalobci při projednávání a rozhodnutí o přestupku stav jeho bodového hodnocení.

[55] Zákonná povinnost informovat řidiče o bodovém postihu tak zůstává pouze v rukách zákonodárce a nyní existuje pouze představ, jak by mohlo právo v lepší podobě vypadat (*de lege ferenda*).

[56] Neopodstatněná je námitka, že následek ve formě porušení nebo ohrožení zájmu společnosti byl správním orgánem I. stupně popřen. Soud se ztotožňuje s žalobcem i žalovaným, že správní orgán I. stupně formuloval zcela

nevhodně právní názor, že „*nedošlo k žádným následkům, poškození zdraví či hmotné škodě na majetku jiné osoby*“. Správní orgán I. stupně nepoužil pojem „*následek*“ jako pojem trestání, tj. v právním slova smyslu. Přitom následek patří mezi obligatorní znaky objektivní stránky přestupku (na rozdíl od účinku přestupku). Následkem je právě porušení či ohrožení společenských vztahů, zájmů a hodnot, jež jsou objektem přestupku, přičemž tato porucha nebo ohrožení je v příčinné souvislosti s jednáním relevantním z hlediska objektivní stránky daného přestupku. Protože odvolání shodnou námitku neobsahovalo, žalovaný se jí nezabýval. Citovaná vada v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, resp. napadeného rozhodnutí jako celku, však zákonnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje. Jde o dílčí vadu, která neměla na výsledné posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí vliv.

[57] Soud souhlasí s žalovaným, že nebyla porušena zásada dvojího přičítání. Porušení této zásady namítal žalobce proto, že v rámci výměry sankce správní orgán I. stupně hodnotil formální znaky přestupku. Lze dát zapravdu žalobci v tom, že nelze odůvodnit sankci tím, že žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku – takové odůvodnění správního orgánu I. stupně je zcela vadné. Nelze však odhlédnout od toho, že výměra sankce byla dále odůvodněna dalšími skutečnostmi (zejména tím, že žalobce si vlastním konáním upravil světlomety, vědomě se nepřipoutal bezpečnostními pásy, ke spáchání přestupku ohledně oslnění a úpravy světlometů došlo na místě veřejnosti přístupném, nedošlo ke škodě na zdraví či majetku jiného, nešlo o nouzové dojetí). Rozhodnutí je třeba vykládat v celém jeho kontextu a dílčí vady na jeho zákonnost vliv nemají. Žalovaný právní úvahy správního orgánu I. stupně částečně aproboval a dále korigoval a doplnil na straně 13 napadeného rozhodnutí (šlo o spáchání více přestupků, absence lítosti), což vedlo soud k jednoznačnému názoru o zákonnosti napadeného rozhodnutí jako celku.

[58] Soud nesouhlasí s žalobcem, že za uznání viny o tři přestupky méně mu měla být uložena nižší sankce. Soud nesouhlasí s žalobcem v tom, že nelze zjistit, jaké úvahy vedly správní orgán I. stupně k závěru, že právě sankce ve střední hranici sazby je úměrná a splňuje výchovný účel.

[59] Uložení sankce je výsledkem správního uvážení, a to i při projednání v odvolacím řízení tak, jak tomu bylo v souzené věci. Mimoto žalovaný na straně 17 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že za dané situace by uložení sankce mírně nad spodní hranici sazby nevedlo k přihlédnutí k osobě žalobce a byl by zvýhodněn proti řidičům, kteří se k typově stejnému přestupku doznají a svého jednání litují.

[60] Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil*. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli.

[61] Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních

orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů, jejich vyhodnocení i metod právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

[62] Nedůvodná je námitka, že nebyla posouzena materiální stránka přestupků. Správní orgán I. stupně na svou povinnost projednat materiální stránku přestupku takřka zcela rezignoval a uvedení porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem v odůvodnění výměry sankce je na samé hranici zákonnosti rozhodnutí. Žalovaný v tomto postupu pokračoval, byť je jeho odůvodnění podrobnější. Ani jeden ze správních orgánů neposuzoval materiální stránku přestupku výslovně. Jde o vadu, která však v daném případě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí neměla. Naplnění materiální stránky přestupku, tj. společenská škodlivost jednání žalobce a ohrožení nebo porušení zájmu na řádném technickém stavu vozidla a na neohrožování bezpečnosti v souvislosti s nepřipoutáním se bezpečnostními pásy, tu je (nebo není), bez ohledu na to, jestli se s touto otázkou správní orgány vypořádaly. V daném případě je zájem společnosti na kýženém konání či nekonání řidičů deklarován samotným zněním skutkových podstat přestupků. Lze se do jisté míry ztotožnit s právním názorem žalovaného ve vyjádření k žalobě, v případě obou předmětných přestupků došlo k vždy minimálně k ohrožení zájmu chráněného zákonem, tj. zájmu na zachování bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, a že v daném případě nenastaly žádné mimořádné okolnosti, které by společenskou škodlivost snižovaly.

[63] Uvedené však nezabavuje správní orgány povinnosti materiální stránku zkoumat. To se musí dít ve správních rozhodnutích, nikoli až ve vyjádření k žalobě (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2012, č. 11 Ad 13/2010-104).

[64] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011 – 52, *zákon o přestupcích v ust. § 2 odst. 1 nadále i po účinnosti trestního zákoníku stanoví, že přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, a právě v porušení či ohrožení zájmu společnosti je třeba spatřovat materiální stránku přestupku. Správní orgány jsou proto povinny vždy zkoumat, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, a tedy také, zda došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i materiálního (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004 - 48, a ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2009 - 45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS). Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě. Analogie s trestním*

zákoníkem se tedy neuplatní, poněvadž zákon o přestupcích zakotvuje autonomní obecné znaky přestupku, jež jsou v některých ohledech jiné než u trestných činů. Navíc použití analogie v neprospěch obviněného z přestupku, tj. nezkoumání materiálního znaku za situace, kdy jeho absence by vylučovala přestupkovou odpovědnost, není ve veřejnoprávním sankčním právu vůbec přípustná.

[65] Podle téhož rozsudku ...jedná-li určitá osoba v rozporu s § 94a a § 102 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, a naplní tím formální znaky skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, je zásadně naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl.

[66] Soud neshledal námitky žalobce jako důvodné, proto žalobu z výše uvedených důvodů zamítl.

[67] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 28. července 2017

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
samosoudkyně